

Állítólag semmi nem véletlen. Sokan gondolják így és pont ezért merem leírni a következő sorokat. Először is nem bátorság kell ahhoz, hogy kimond, amit gondolsz! Sokkal inkább levegő, hogy jól hallható legyen. Egy nagy levegővétel, ami után igazán jól érezheted magad. S ha már ilyen fontos a levegő, nézzük mit írtunk idén róla: [2011-A levegővétel éve](#)

Mivel én leginkább sajtó ügyben vagyok illetékes, - és azt remélem mégsem lesz rosszabb - első körben erről írok. Amikor a Fideszes politikusok lapátra tették a HVTV egész stábját, és megszavaztak egy Fideszes főszerkesztőt, az amúgy közpénzen fenntartott városi tv élére, megírtam, hogy Hajdúszoboszlón nincs sajtószabadság. A cikket gyorsan le is takarították a HVTV oldaláról, érdekes a többi írásom maradt, sőt az oldal szerint én még mindig ott dolgozom. Szóval az amúgy (önkormányzati választások alapján) nem fideszes fürdővárosban, abszolút fideszes kézben van a sajtó, immár több mint egy éve. Ezért aztán én már nem lepődtem meg a nagyszerű sajtótörvény kapcsán semmin. Inkább azon csodálkozom, hogy a hajdúszoboszlói embereknek a fideszes képviselők, mi mindent le tudnak nyomni a torkukon. Persze itt jön a magyarázkodás, mindenki fél. De hát emberek! Mi lett volna 1848 márciusában Magyarországon, ha mindenki így gondolkozik? Még nincs diktatúra, még lehet beszélni! Még meg lehet kérdezni bármit bárkitől! Nem kell név nélküli, felháborodott leveleket írni hozzánk, hogy mi folyik ebben a városban, mert az ilyenekre nem ugrunk. Merjétek vállalni legalább a kérdéseiteket, mert Őseink így nem fognak szóba állni velünk odaát.

Levegőt! Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott hazafelé menet?

A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábom alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.

Fürkészsze, körben guggoltak a bokrok
a város peremén.

Az őszi szél köztük vigyázva botlott.

A hűvös televény
a lámpák felé lesett gyanakvóan;
vadvácsa riadt hápogva a tóban,
amerre mentem én.

Épp azt gondoltam, rám törhet, ki érti,
e táj oly elhagyott.

S im váratlan előbukkant egy férfi,

de tovább baktatott.
Utána néztem. Kifoszthatna engem,
hisz védekezni nincsen semmi kedvem,
mig nyomorult vagyok.

Számon tarthatják, mit telefonoztam
s mikor, miért, kinek.
Aktákba írják, miről álmodoztam
s azt is, ki érti meg.
És nem sejthetem, mikor lesz elég ok
előkotorni azt a kartotékot,
mely jogom sérti meg.

És az országban a törékeny falvak
- anyám ott született -
az eleven jog fájáról lehulltak,
mint itt e levelek
s ha rájuk hág a felnőtt balszerencse,
mind megcsörren, hogy nyomorát jelentse
s elporlik, szétpereg.

Óh, én nem így képzeltem el a rendet.
Lelkem nem ily honos.
Nem hittem létet, hogy könnyebben tenghet,
aki alattomos.
Sem népet, amely retteg, hogyha választ,
szemét lesütve fontol sanda választ
és vidul, ha toroz.

Én nem ilyennek képzeltem a rendet.
Pedig hát engemet
sokszor nem is tudtam, hogy miért, vertek,
mint apró gyermeket,
ki ugrott volna egy jó szóra nyomban.
Én tudtam - messze anyám, rokonom van,
ezek idegenek.

Felnőttem már. Szaporodik fogamban
az idegen anyag,
mint szivemben a halál. De jogom van
és lélek vagy agyag
még nem vagyok s nem oly becses az irhám,
hogy érett fővel szótlanul kibírnám,
ha nem vagyok szabad!

Az én vezérem bensőmből vezérel!

Szoboszló és a sajtószabadság

Írta: Kiss Klára

2011. március 16. szerda, 22:04

Emberek, nem vadak -
elmék vagyunk! Szívünk, míg vágyat érlel,
nem kartoték-adat.

Jöjj el, szabadság! Te szűlj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engedd
szép, komoly fiadat!

József Attila -1935. november 21.□